

CREDINȚA MARIEI

Mulțumesc, frate. După asemenea cuvinte trebuie să spun „Amin”.

În dimineața aceasta, Domnul ne-a binecuvântat în mod deosebit. Venisem hotărât să vorbesc despre un anumit subiect, dar m-am răzgândit. Îmi doresc ca întotdeauna să am o astfel de adunare, în care Duhul Sfânt să lucreze, iar sfințenia Lui să cuprindă întreaga clădire.

Cred că aseară a fost o prorocie. Am spus predicatorilor din spatele meu că va veni și rândul meu. Ei țineau o zi de jertfă și măcar că azi-dimineață nici nu începuseră, bunătatea Duhului Sfânt a coborât printre ei, i-a vindecat și le-a spus ce boli aveau, în ce stare se aflau și multe altele.

Domnul este tare bun, nu-i așa? Sigur că este. Este un Tată minunat! Da, iar noi suntem foarte mulțumitori pentru că-L avem.

Dacă Domnul va voi, adunarea de mâine seară o vom ține mâine după-amiază. Cred că este mai bine așa, pentru că fiecare are posibilitatea să meargă seara la biserica lui. Întotdeauna am spus că fiecare creștin are datoria de a fi prezent la locul lui.

Când aveam astfel de adunări, unii frați își închid bisericile și îi trimit pe oameni la noi. Toți oaspeții de prin alte părți, pot să meargă mâine la biserică, fiecare unde vrea. Sunt pe aici câteva biserici care cred aceeași Evanghelie pe care o propovăduim noi. Unii dintre frații din aceste biserici, vor fi bucuroși să vă aibă în mijlocul lor mâine dimineață, la școala duminicală și la adunarea de mâine seară.

Nu stați acasă, ci mergeți la una din aceste biserici. Cred că frații v-au spus unde se adună. Sunteți bine primiți la oricare dintre ei.

Este o ungere puternică printre oameni, așa că se pare că va izbucni o mare trezire în aceste părți.

Nădăjduiesc că atmosfera care a fost în biserică azi-dimineață, nu se va pierde niciodată. Face foarte mult să vezi că El vine și ne binecuvântează, făcând lucrările pe care le-a făcut azi-dimineață.

Dacă va fi cu voia Domnului, mâine dimineață vom avea o adunare de

evanghelizare, iar fratele Leo mi-a zis: „Frate Branham, ar trebui să mai predici o dată așa cum făceai pe vremuri.”

Dacă doriți, deschideți Bibliile împreună cu mine, sau notați-vă versetele.

Voi citi **versetele 37 și 38 din primul capitol al Evangheliei după Luca.**

„Căci nici un Cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.

Maria a zis: „Iată, roaba Domnului, făcă-mi-se după cuvintele tale.” Și îngerul a plecat de la ea.”

Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment.

Tatăl nostru care ești în ceruri, în Numele Domnului Isus, venim la picioarele Tale ca să cerem îndurare și iertare pentru slăbiciunile noastre.

Doamne, Te rugăm ca și de acum înainte să vii la noi sub forma Duhului Sfânt și să ne dovedești că ești viu, până când vei apărea iarăși în trup, la a doua venire.

Dacă printre noi mai este cineva care nu Te-a primit ca Mântuitor personal, Te rugăm să aduci în seara aceasta clipa când el va spune: „Da, Doamne, cred!” Iar pe cei care au pornit pe cale, dar nu au ajuns încă la botezul Duhului Sfânt, ajută-i să-L primească în această seară.

Seara trecută am fost foarte fericiți văzând cât de minunat ai lucrat printre cei care nu aveau numere de rugăciune, dar au ridicat mâna. Am văzut că Duhul Tău a venit în mijlocul nostru și i-a vindecat pe cei bolnavi și neputincioși, spunându-le lucrurile ascunse ale inimii, exact așa cum ai făcut atunci când locuiai în trupul Domnului nostru Isus Hristos. Prin aceasta, ai dovedit că Tu ești și acum în mijlocul Bisericii Tale. Bolnavii care au fost aduși pe târgi s-au ridicat și au plecat de aici pe picioarele lor. Cei care erau pe moarte și a căror ultimă nădejde erai Tu, au văzut Lumina lui Dumnezeu, au primit-o și au plecat acasă vindecați. Am avut o adunare extraordinară în prezența Duhului Sfânt, prin care suntem în locurile cerești în Hristos Isus.

Doamne, Te rugăm să ne dai și în această seară binecuvântările Tale cerești. Noi nu suntem vrednici de ele și nici n-am putea face nimic pentru a le merita, dar Te rugăm să nu privești la aceasta, Doamne. Mărturisim smeriți că suntem răi și nedreți și că numai Tu singur ești drept. Venim la picioarele Tale în Numele

Domnului Isus, căci El ne-a făgăduit că orice vom cere în Numele Lui, ne va fi dat.

Doamne, eu vreau să-Ți cer un singur lucru mare și anume, ca Duhul Sfânt să cerceteze fiecare inimă care se află aici în seara aceasta. Dacă au nevoie de vindecare, Te rog să-i vindeci, Doamne. Dă-le Tu ceea ce le lipsește și nu mă uita nici pe mine.

Nu-i trece cu vederea nici pe acești predicatori, Doamne. Binecuvântează bisericile lor, umple-le cu oameni și trimite Duhul Tău să lucreze printre ei. Îngăduie să izbucnească o trezire ca în toate vremurile de demult, care să cuprindă toată țara. Binecuvântează-i pe oamenii de pretutindeni, Tată.

Eu am citit câteva cuvinte, dar Te rog pe Tine să le pui în inima fiecăruia, în Numele Domnului Isus. Amin.

Soarele de dimineață urca pe cer de după deal, în timp ce Maria suia pe poteca bine cunoscută. Mergând cu ulciorul în mână, probabil se gândea la ziua în care trăia, așa cum fac de obicei tinerele. Mergea la fântână ca să ia apă. Se spune că mama ei murise, iar tatăl era bătrân, așa că ea trebuia să se îngrijească de casă.

Probabil se gândea la ziua precedentă.

Probabil era prima zi a săptămânii, după adunarea de Sabat. Soarele urca grăbit pe cerul albastru al Palestinei.

Îmi place foarte mult acel moment al zilei când aerul proaspăt este îndulcit de mirosul florilor și al trifoiului, înainte ca acestea să fie moleșite de căldura amiezii. Atunci îmi place să mă plimb prin grădină.

Cred că orice predicator ar trebui să urce la amvon încărcat nu de griji, ci de prospețimea prezenței Domnului.

Este foarte plăcut să te plimbi dimineața devreme, după ce toate duhurile rele s-au dus la culcare. Este liniște, iar aerul este înmiresmat de dulceața florilor. Cred că dacă un predicator ar sta înaintea lui Dumnezeu într-o asemenea atmosferă și apoi ar urca la amvon, ar putea să ducă, plin de Duhul Sfânt, mesajul lui Dumnezeu către inimile însetate ale celor care Îl așteaptă.

Dramatizând puțin, să zicem că Maria cobora pe potecă gândindu-se la cele întâmplare cu o zi înainte. Tradiția spune că după ce se întorcea de la biserică,

logodnicul ei trebuia să meargă la ea acasă pentru a lua masa împreună. După ce au mâncat, au stat pe prispă, ca de obicei, și au privit peisajul de la poalele dealului.

Iosif era tâmplar. Știind că urma să se căsătorească cu tânăra și frumoasa evreică, el construia pe celălalt deal viitoarea lor căsuță. Îmi închipui că ținea foarte mult ca totul să fie desăvârșit când avea să-și ducă mireasa acolo, de aceea făcea totul cu multă migală.

Îmi imaginez că atunci când a trebuit să facă poarta, s-a gândit s-o facă în formă de inimă și peste tot în jurul casei, a plantat trandafiri.

De când se logodiseră, vorbeau mereu despre viitorul lor cămin și despre Domnul, căci amândoi erau foarte credincioși.

Acea duminică fusese foarte deosebită. Au mâncat repede și înainte ca Maria să termine de spălat vasele, Iosif stătea deja pe prispă. De data aceasta, nu au mai vorbit despre felul cum avea să fie căsuța lor, ci despre predica pe care o rostise rabinul în biserică.

Poate că Maria a zis: „Iosif, nu-i așa că predica de astăzi a fost cutremurătoare?”

„Așa este”, a răspuns el. „Mi-a plăcut foarte mult când rabinul povestea cum marele IeHoVaH Dumnezeu a scos poporul nostru din Egipt. Nu te treceau fiori când citea din Exod cum au fost scoși de acolo și cum îi călăuzea IeHoVaH prin Stâlpul de Foc? Ei nu aveau busolă ca să se orienteze, ci mergeau după călăuzirea Duhului. O, Maria, ce minunat ar fi dacă am trăi toată viața urmând acel Stâlp de Foc și fiind călăuziți de El ca și străbunii noștri.”

„Iar atunci când aveau nevoie de hrană, El făcea să cadă mană din cer. Acea era pâinea lor. Când au vrut carne, El a adus prepelițe și a umplut tabăra cu ele. Când au avut nevoie de apă, le-a dat stânca lovită. Când au fost bolnavi le-a dat șarpele de aramă care să-i izbăvească. O, ce minunat!”

„Dar, draga mea, cred că rabinul a stricat totul atunci când a spus: „Dar acum IeHoVaH nu mai face astfel de lucrări.” Într-un fel sau altul, eu am crezut întotdeauna că IeHoVaH nu se schimbă niciodată. Noi trăim niște vremuri atât de rele tocmai pentru că oamenii și-au pierdut credința în El.”

„Eu cred că este nemuritor, că nu îmbătrânește, și nici nu-și pierde puterea, ci

leHoVaH a rămas Același. N-aș vrea să arăt lipsă de respect față de onorabilul rabin, dar nu pot să cred că ceea ce a zis el azi-dimineață – că leHoVaH nu mai face minuni și că tot ce așteaptă de la noi este să mergem la biserică, să plătim zeciuală și să avem o viață cât se poate de curată. Nu pot să cred că leHoVaH ar vrea asta de la noi.”

„Cred că cel mai bine este să citim ce spune Scriptura.”

În vechea Palestina, cărțile Bibliei erau scrise pe niște suluri de piele care erau înfășurate pe bețe. Oamenii le țineau într-o ladă, iar când voiau să citească, scoteau la întâmplare un sul – sulul lui Isaia, sulul lui Ieremeia sau un altul – nu conta care, pentru că știau că toți prorocii lor fuseseră trimiși de Dumnezeu.

Deci Iosif i-a zis Mariei: „Draga mea, te rog intră și adu un alt sul.”

Ea s-a dus și a scos unul la întâmplare, iar când s-a întors a zis:

„Ei bine, se pare că astăzi vom citi din cartea lui Isaia.”

Iosif a desfăcut sulul și privirea i-a căzut pe cuvintele: „*Iată, fecioara va rămâne însărcinată și va naște un fiu.*” (Isaia 7.14). „*Îl vor numi: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.*” (Isaia 9.6).

După ce Iosif a terminat de citit, Maria l-a întrebat: „Ia stai puțin, dragul meu, ce înseamnă cuvintele prorocului? Cum adică: „*o fecioară va rămâne însărcinată*”?”

Probabil că Iosif i-a răspuns: „Cred că înțelesul acestor cuvinte este prea adânc pentru mine. Nu înțeleg, dar cred că este adevărat, pentru că așa spune Biblia. Nu știu cum ar fi posibil să se întâmple așa ceva, dar cu toții știm că Isaia a fost prorocul lui leHoVaH, iar dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu a fost peste el, nu a putut proroci lucruri neadevărate. El s-a născut ca proroc și cuvintele lui sunt adevărate. Nu Isaia a fost cel care a spus că fecioara va rămâne însărcinată, ci Dumnezeul nostru a spus aceasta, iar El poate să facă orice.”

Cum vorbeau ei despre numele care avea să-l fie dat și despre puterea pe care urma s-o aibă, Maria a spus:

„Trebuie să fie vorba despre Cel pe care ni l-a făgăduit Moise, când a zis: „*Domnul, Dumnezeul nostru, vă va ridica un proroc ca Mine.*” Desigur, el se referea la Mesia.”

„Cred că și cărturarii spun că este vorba de Mesia care va veni”, a răspuns Iosif.

Ziua a trecut repede. A venit seara și ei s-au dus din nou la biserică.

În dimineața următoare, Maria urca poteca după apă. De pe partea cealaltă a dealului, unde lucra Iosif la căsuța lor, răzbătea până la ea bocănitul ciocanului.

După ce s-a trezit și a mâncat, Maria a luat ulciorul sub braț și a pornit să aducă apă. Dacă am avea timp, mi-ar plăcea să vorbesc mult mai mult despre aceasta, dar trebuie să mă grăbesc.

Cum mergea ea cu capul plecat, un gând tot nu-i dădea pace. Când îl oprise pe Iosif să îl întrebe despre versetul din Isaia 9.6, el îi spusese despre ceva ciudat:

„Draga mea, întotdeauna am spus că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o în viața mea, dar în ultimele câteva minute ai fost mai frumoasă ca oricând, pentru că în timp ce vorbeam despre acest verset, ochii tăi mari și căprui au scânteiat. Te-a emoționat ceea ce am citit, sau ce s-a întâmplat?”

Maria se întreba: „Oare ce s-a întâmplat atunci când el a citit că: *„Un Copil ni S-a născut, un Fiu ni S-a dat...?”* Oare ce m-a făcut să mă simt atât de emoționată?”

Chiar din clipa aceea, tânăra văzu o lumină strălucind. „O, poate că vreo piatră a reflectat lumina soarelui”, s-a gândit ea, și și-a văzut de drum absorbită de gândurile referitoare la ceea ce se petrecuse cu o zi în urmă.

Mai avea puțin de mers, căci după cotitură era fântâna unde se întâlneau femeile în fiecare dimineață, fiecare cu ulciorul ei. Vasele lor erau de lut, aveau un gât lung și două toarte. Femeile le cufundau în apă și le scoteau pline, cu ajutorul unui cârlig; apoi se întorceau acasă, purtând ulciorul pe cap. Duceau astfel, 5-6 galoane de apă (cam 15 litri), care le ajungeau toată ziua, însă nu și pentru spălat. De obicei mergeau la râu pentru aceasta.

Ajungând la fântână, Maria a văzut din nou sclipirea acelei Lumini. Poteca se îngusta așa de tare, încât încăpea pe ea un singur om. Acolo i s-a arătat arhanghelul Gavril. Așadar, pe el îl văzuse, nu vreo piatră ce reflecta lumina soarelui, iar în jurul lui era un nimb strălucitor de lumină.

Speriată, tânăra fecioară și-a încleștat mâinile pe ulcior, iar ochii ei s-au mărit, privind uluiți îngerul.

El i-a zis: „Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har.” (Luca 1.28).

O, ce mult îmi plac aceste cuvinte! Pe vremea aceea, orașul în care trăia Maria era cel mai rău famat din toată lumea. În ciuda acestui fapt, ea a trăit o asemenea viață, încât Dumnezeu a ales-o pentru lucrarea pe care voia să-o facă.

Maria a privit îngerul drept în ochi, tulburată.

Biblia spune: *„...orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.”* (Filipeni 4.8).

După părerea mea, motivul pentru care astăzi nu mai vedem lucruri supranaturale este că ne gândim la prea multe altele. Eu cred că dacă am continua să ne gândim la ei, și astăzi ni s-ar arăta îngeri, însă noi suntem preocupați de ce emisiune vom vedea la televizor, sau ce vom cumpăra din oraș. Dar Biblia spune: *„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.”* (Matei 6.33).

În continuare, îngerul i-a spus Mariei:

„Nu te teme, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu” (Luca 1.30).

Nu vreau să mă abat de la aceste versete, dar să ne gândim puțin la Cleopa, care mergea pe drumul Emausului însoțit de prietenul lui. Cu inima frântă de mâhnire, ei vorbeau despre răstignirea și moartea lui Isus, și despre zvonurile care spuneau că El ar fi înviat, dar pe care ei nu le credeau.

Era dimineața zilei de luni și poate se întorceau în satul lor ca să meargă la lucru. Pe când se gândeau la Isus, El le-a ieșit înaintea și a intrat în vorbă cu ei, ca un om de rând:

„De ce sunteți așa de triști? Ce s-a întâmplat?” Drept răspuns, ei L-au întrebat dacă era străin de acele locuri.

Sună cam aspru, dar oamenii aceia care umblaseră cu El, vorbiseră cu El, cu același Isus care pășea acum alături de ei, nu-L mai cunoșteau.

Vedeți? El Se descoperă oricui vrea. Rugăciunea mea din această seară este ca El să îndepărteze toți solzii de pe ochii fiecăruia dintre noi, să vină în această clădire și să Se descopere în puterea învierii Lui, astfel încât să-L vadă toți oamenii:

păcătoșii ca Mântuitor, iar bolnavii ca Vindecător.

Isus a mers toată ziua împreună cu cei doi ucenici, iar când s-au apropiat de satul lor, S-a făcut că vrea să meargă mai departe, dar ei au stăruit de El, rugându-L să rămână acolo peste noapte.

Ce mult îmi place când oamenii stăruie de Domnul să rămână la ei!

„Isuse, acum Tu ești în această biserică, iar dorința mea este să Te iau cu mine. Vreau să Te simt tot timpul lângă mine. Vino și locuiește împreună cu mine!” N-ar fi minunat dacă toți oamenii ar spune așa?

Aș vrea să mă opresc o clipă aici și să vă spun că cea mai minunată priveliște pe care am văzut-o vreodată, este aceea a unor oameni care primesc ungera. O, aș vrea să am tot timpul această priveliște în fața ochilor!

Ați citit despre nebunul care a urcat într-o seară pe platformă ca să mă omoare. Aceasta s-a întâmplat în Portland.

Frate Jack, erai acolo. Și fratele Brown.

Era o namilă de om care mă amenința cu moartea. Știți ce am simțit pentru el? Dragoste, nu ură. El n-ar fi făcut niciodată acel lucru. Poate că era căsătorit și avea familie, la fel ca mine, și n-ar fi vrut să facă ceea ce făcea. Acele fapte erau ale Diavolului, care îl stăpânea. Și din moment ce am simțit dragoste pentru el, nu mai avea de ce să-mi fie frică, pentru că dragostea alungă frica.

Ați auzit și de bătrâna mamă, acea femelă de oposum care a venit la mine. Ca să biruiești, ai nevoie de dragoste.

Sau taurul care alerga spre mine să mă omoare, acolo pe câmp. Eu nu l-am urât. Pe atunci eram paznic. Am întins mâna după armă, dar mi-am dat seama că o uitasem în mașină și m-am bucurat. În timp ce galopa spre mine, mă gândeam:

„Dacă trebuie să mor aici, voi muri, chiar dacă îl înfrunt. Nu este nici o cale de scăpare. Nu pot fugi de el așa că, dacă trebuie să mor, voi muri privindu-l în ochi.”

Cu un lanț atârând de nas, taurul alerga spre mine, fiind sigur că sunt victima lui. Tocmai omorâse un negru, cu câteva zile în urmă, dar uitasem că este acolo, pe câmp. Mă duceam să mă rog pentru un bolnav, când m-am trezit cu el în fața mea.

Nu știu de ce, dar atunci s-a întâmplat ceva, ca de fiecare dată când are loc o vindecare sau o altă minune, și când dragostea dărâmă orice obstacol.

Vă spun, fraților, unui om lipsit de dragoste, toată teologia din lume nu i-ar folosi la nimic.

Din clipa când am văzut, prin credință,

Șuvoiul ce curgea din rănile Tale,

Am cântat tot despre dragostea răscumpărătoare.

Și voi cânta până voi muri.

O, dacă aș putea să trăiesc tot timpul în această atmosferă!

În clipa când am simțit dragoste pentru acel animal, am zis: „Făptură a lui Dumnezeu, eu sunt slujitorul Domnului și mă duc să mă rog pentru unul din copiii Lui, care este bolnav. Aici sunt pe teritoriul tău, dar n-am vrut să te deranjez. În Numele lui Isus Hristos îți poruncesc să te întorci și să te așezi pe iarbă, căci n-am să-ți fac nimic!” Dar el continua să vină în viteză spre mine. Eram foarte liniștit și nu mă temeam de el mai mult decât mă tem acum.

Când a ajuns cam la un metru de mine, s-a oprit, m-a privit, s-a uitat într-o parte și-n alta, apoi obosit, s-a întors și s-a întins pe iarbă.

Am trecut pe lângă el, cam la o jumătate de metru distanță. Dragostea învinge!
Atunci se întâmplă lucruri mari.

După cum vă spuneam aseară, acum câțva timp am fost la o adunare în Mexic, împreună cu fratele Jack. A venit pe platformă un bătrân care era total orb și atât de sărac încât nu avea nici ce să mănânce. Nu avea pantofi în picioare, pălăria pe care o ținea în mână era peticită, haina îi era și ea ponosită, iar pantalonii prăfuiți îi erau ceva mai lungi de genunchi. A venit pe platformă ținând în mână un rozariu, un șirag de mărgele și s-a îndreptat spre mine spunând ceva. Cu el mai era cineva care-l conducea. Stăteam și mă uitam la el și vă spun, fraților, până când nu te pui în situația aceluia om, ca să simți ce simte el, nu poți să-l ajuți cu nimic. Așa este. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu i-a iubit atât de mult pe oameni. El S-a pus în locul lor și le-a simțit suferința.

Mă uitam la el și mă gândeam: „la te uită! Probabil că are o mulțime de copii care lucrează pe undeva, cât e ziua de lungă, pentru câțiva bănuți, și în toată viața lui nu a avut nici o masă copioasă. Iată în ce stare este! Soarta a fost foarte crudă cu el. Eu sunt îmbrăcat cu un costum bun și am în picioare niște pantofi la fel de buni, dar poate că el nu a avut niciodată, în toată viața lui, o pereche de pantofi. Nu este drept! Eu mai am acasă încă o pereche de pantofi și mai am și un costum, iar omul acesta are și el dreptul de a avea un costum și o pereche de pantofi.”

Mi-am pus piciorul pe lângă al lui, gândindu-mă că înainte de toate ar trebui să-i dau pantofii mei. Dar piciorul lui era mult mai mare decât al meu și umerii lui erau mai lași, așa că n-ar fi încăput în haina mea.

M-am gândit: „Doamne, ce pot să fac pentru el?” Dacă bătrânul meu tată ar mai fi trăit, ar fi fost cam de vârsta lui.

Atunci s-a întâmplat ceva. Am simțit dragoste și compasiune pentru acel bătrân. El a ridicat rozariul și a început să strige: „Ave Maria! Născătoare de Dumnezeu...”

„Nu este nevoie de asta”, am spus eu. „Lasă rozariul jos.”

Adresându-se fratelui Espinoza, bătrânul a întrebat: „Unde este vindecătorul? Vreau să dau mâna cu el.”

„Spune-i să-și plece capul”, am răspuns eu.

L-am prins de mâini și am spus: „Doamne Isuse, acest bătrân este foarte sărac. Degeaba i-aș da pantofii mei și haina, căci n-ar putea să le poarte.

Doamne, Dumnezeule, Tu singur poți să îl ajuți. Tu poți să-i dai ceva care să-l scoată din această situație: poți să-i dai vederea, căci după ea tânjește.”

Imediat ce am rostit aceste cuvinte, am auzit pe cineva strigând: „Gloria a Dios!” (Slavă Domnului!). Bătrânul vedea la fel de bine ca mine și alerga pe platformă cât putea de repede.

În seara următoare, acolo era un maldăr de haine, fulare, pălării, etc.... De ce? Pentru ei că au văzut că se întâmplase ceva.

Așa a fost și cu Maria în acea dimineață. Trebuia să se întâmple ceva, din moment ce ea se gândea la lucruri duhovnicești.

La fel a fost și cu Moise.

Așadar, îngerul a venit la Maria, și i-a zis: „*lată că vei rămâne însărcinată, și vei naște un fiu...*” (Luca 1.31).

Ea știa că ceea ce-i spusese îngerul era în conformitate cu Scriptura.

Indiferent cum ar arăta vreun înger care ar veni vreodată la voi, dacă mesajul lui nu vine din Biblie și nu este făgăduința lui Dumnezeu, să nu aveți nici o legătură cu el, pentru că au fost tot felul de îngeri, cu tot felul de mesaje.

Dacă ar veni acum un înger și ar spune că este Îngerul Domnului pe care îl slujesc, indiferent cât de mult ar semăna cu Stâlpul de Foc și cu Lumina, dacă mesajul lui nu ar mărturisi acest Cuvânt, m-aș depărta de el și l-aș blestema pentru că totul trebuie să fie conform Bibliei.

După cum știți, și Iosif Smith a văzut un înger (așa spune el), numai că mesajul lui nu confirma Cuvântul.

Chiar cu o zi înainte, Maria citise făgăduința din Isaia 9.6 și știa că spusele îngerului erau conform Scripturii.

În vremea când Moise nu mai trăgea nici o nădejde din toată pregătirea lui teologică și păștea turmele lui Ietro, într-o zi, a văzut un rug mișcător, niște flăcări de foc. Ajungând lângă acea tufă, și-a scos încălțăminte, după cum i se spusese și a ascultat ceea ce-i spunea Îngerul:

„Am auzit strigătele poporului Meu și Mi-am adus aminte de legământul pe care L-am făcut cu el...” Moise știa că aceste cuvinte sunt confirmate de Scriptură, căci Dumnezeu dăduse o făgăduință, iar acum, El îi spunea: *„Mi-am adus aminte de făgăduința Mea și de legământul Meu. Am văzut suferințele poporului Meu și am venit să-l izbăvesc.”*

Acesta era cel mai bun lucru. Moise știa că nimic nu atârna de el, deoarece Domnul spusese: *„Am venit să-l izbăvesc. Tu vei fi doar gura mea!”* Vedeți? Toate acestea erau făgăduințele Scripturii.

Același lucru l-a înțeles și Maria pentru că cu o zi înainte citise din sulul lui Isaia exact despre ceea ce se întâmpla acum.

Acesta este motivul pentru care trebuie să citiți zilnic Cuvântul lui Dumnezeu.

Isus a spus: „*Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.*” (Ioan 5.39).

Altă dată, tot El a spus: „*Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu (pe care trebuia să le facă Mesia), să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, pentru că ele sunt trimise de Dumnezeu...*” (Ioan 10.37-38).

Și noi așteptăm astăzi un Oaspete din cer, pentru că aceasta este făgăduința lui Dumnezeu, și ea necesită o gândire duhovnicească profundă. Noi așteptăm un Oaspete din cer și mulți pretind că ei sunt Acela. De aceea, singura posibilitate de a-L recunoaște, este să îi punem pe toți aceștia în fața Cuvântului.

Auzind spusele îngerului, Maria și-a dat seama că venea de la Dumnezeu. El i-a zis:

„Eu sunt Gavril, care stă la dreapta lui Dumnezeu.”

De fiecare dată când Dumnezeu Se pregătește să facă ceva, trimite un mesager.

Gavril a vestit prima venire a lui Hristos, și tot el o va vesti și pe cea de-a doua venire a Lui. Urmează să se întâmple ceva extrem de important!

„Plecăciune, ție!” i-a zis el Mariei și apoi i-a explicat lucrurile care aveau să vină. Ea nu s-a îndoit fiindcă știa că totul era conform Scripturii și că așa trebuia să se întâmple.

Și noi suntem în așteptarea unui mesager pentru aceste zile din urmă, deoarece atât Isus, cât și prorocii, au spus că acesta trebuie să vină. Maleahi a spus că el va veni, iar ceilalți proroci au întărit cuvintele lui.

Înainte de răstignire, Isus a vorbit mai mult despre a doua Sa venire, decât despre plecarea Lui de pe pământ. Iar acum, vedem că aceste lucruri încep să se împlinescă, întrucât El a spus că *„se vor ridica hristoși mincinoși și proroci mincinoși, care vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.”* (Matei 24.24).

Acum câteva săptămâni, evanghelistul Billy Graham a afirmat că cei aleși au fost înșelați deja, dar eu nu sunt de acord cu el, pentru că cei aleși nu pot fi înșelați, și

aceasta pentru că ei sunt aleși de Dumnezeu.

Isus a spus că în zilele dinaintea venirii Fiului omului, va fi cum era în zilele Sodomei. Așa cum am mai spus în această săptămână, în timpul acela au venit trei înger, pentru că acolo erau trei categorii de oameni.

- Prima categorie o reprezentau sodomiții;
- a doua categorie o reprezentau credincioșii căldicei; iar
- a treia categorie erau cei aleși, biserica chemată afară. Cu alte cuvinte. Cele trei categorii erau:
  - Sodoma cu oamenii ei;
  - Lot cu oamenii lui; și
  - Avraam cu oamenii lui.

Doi dintre înger, s-au coborât în Sodoma, ca să-i Evanghelizeze pe oameni și să scoată de acolo acel grup de credincioși, iar noi știm că au scos într-adevăr câțiva.

Însă mai știm că Cel care a rămas cu biserica celor aleși, a arătat un semn. Acela era chiar Dumnezeu, nu vreun mit sau vreo teofanie. O teofanie nu mănâncă, însă El a mâncat pâine, carne și unt și a băut lapte de vacă. Da, o teofanie nu bea și nu mănâncă, dar Acela era Dumnezeu care Se descoperea în trup de carne. Sigur că da.

Iar Isus a spus că în zilele din urmă va fi ca atunci. Dumnezeu va veni iarăși în trup de carne, în mijlocul poporului pe care l-a răscumpărat și l-a sfințit, și va arăta bisericii alese același semn pe care l-a arătat celor din vechime.

El nu le-a zis: „leșiți afară!” pentru că Avraam era deja afară.

De altfel, cuvântul „**biserică**” înseamnă „**cei chemați afară**”. Da, ea este afară.

Biserica lui Dumnezeu este deja scoasă afară. Da, ea este afară.

Și Domnul i-a dat lui Avraam un semn, ca să-l poată recunoaște. Deși stătea cu spatele la cortul în care se afla Sara, El a știut că râdea în sinea ei de cele auzite.

Astfel, El a dovedit aceeași putere pe care a dovedit-o și Isus, atât în fața

samaritenilor, cât și în fața iudeilor.

Fraților, s-a prorocit că în zilele din urmă, El va trimite din nou acel Înger al Său. Îngerul din această seară nu este un om. Nu, domnilor, ci este Duhul Sfânt.

Acesta este Îngerul: Dumnezeu în Biserica Lui, lucrând și arătând semne și minuni, chiar înainte de a doua Sa venire.

Țineți minte, că acest Înger trebuie să fie susținut în totalitate de Scriptură. Dumnezeu ne-a spus dinainte că vor veni proroci mincinoși. Astfel, *„Dacă va fi printre voi un om care crede că este proroc, și ceea ce spune nu se împlinește, să nu vă temeți de el. Dar dacă ceea ce spune se împlinește, atunci să-l ascultați, căci Eu sunt cu el.”* (vezi Deuteronom 18). Așa este.

Noi știm că mesajul de astăzi este un mesaj biblic, care cheamă oamenii înapoi la botezul Duhului Sfânt, la puterea lui Dumnezeu, la Cincizecime și întoarce inimile copiilor din aceste zile din urmă, către părinții din vechime. Noi așteptăm Mesajul din cer și cred că în această seară, El este aici. Amin. Și ce face El? Mărturisește Cuvântul.

Ascultați-mă, prieteni. Nu vă mulțumiți cu vreun înlocuitor! Nu vă mulțumiți să dați mâna cu cineva și să vă treceți numele într-un registru! Este adevărat că decât să nu faceți nimic, este mai bine să faceți asta. Poate vă va ajuta să scăpați de cârciumă și să trăiți o viață decentă, dar aceasta nu este totul, deoarece Cuvântul spune că *„dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.”* (Ioan 3.5).

„A vedea” înseamnă „a înțelege”.

Există o mulțime de oameni care spun că sunt născuți din nou și care totuși nu înțeleg mesajul lui Dumnezeu și nu văd Îngerul Domnului. Aceștia sunt orbi, fraților.

Dacă un om nu se naște din nou din Duhul Sfânt, nu poate vedea Împărăția. Același Duh Sfânt care a scris acest Cuvânt Îl va confirma și aceeași mărturie a Duhului Sfânt va fi și cu voi. Înțelegeți ce vreau să spun? El va depune mărturie despre Sine însuși.

Duhurile noastre depun mărturie despre Duhul Lui, pentru că Duhul mărturisește Cuvântul Său. În Evrei 4.12 scrie:

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul; încheieturile și măduva; judecă simțirile și gândurile inimii.” Aceasta este: AȘA VORBEȘTE DOMNUL! Este chiar Cuvântul Domnului. Este Isus care Se arată Bisericii alese, ca fiind Același ieri, azi și în veci.

Întreaga lume este cuprinsă de treziri în care oamenii sunt chemați afară din Sodoma. Dar în Biserica celor aleși este chiar Dumnezeu, Același Dumnezeu care S-a dus și la Biserica celor aleși din vremea lui Avraam. Din cei trei îngeri, numai Unul S-a dus la ei, și Acela S-a dovedit a fi Domnul Isus Hristos cel înviat – Același ieri, azi și în veci. Dacă n-ar fi în conformitate cu Scriptura, dacă nu ar mărturisi despre ea, dacă nu ar mărturisi Cuvântul Lui, atunci nu L-aș crede. Dar pentru că o face, știu că vine de la Dumnezeu, așa cum a știut și Maria, așa cum a știut și Moise, și așa cum au știut toți ceilalți.

În Vechiul Testament existau mai multe căi de a afla adevărul. Astfel, dacă un om avea un vis sau spunea o prorocie, știți ce se întâmpla? Era dus în fața lui „Urim și Tumim”. Se crede că „Urim și Tumim” erau cele 12 pietre de pe pieptarul lui Aaron.

Indiferent cât de adevărată ar fi părut prorocia omului, dacă nu era confirmată în mod supranatural, dacă lumina nu strălucea ca un curcubeu pe acele pietre, însemna că acela era un proroc mincinos, indiferent ce ar fi spus el.

Vedeți, întotdeauna Dumnezeu Își confirmă lucrarea în mod supranatural. Amin.

Preoția Vechiului Testament s-a încheiat și „Urim și Tumim” și-au încheiat slujba. Astăzi, Dumnezeu are un altfel de „Urim și Tumim” – Cuvântul Său. *„Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși,”* zice Domnul. (Romani 3.4).

Isus a spus: *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.”* (Matei 24.35).

Dacă cineva vorbește împotriva Scripturii, să nu-l credeți! Dar dacă ceea ce spune pare biblic, stați o clipă! Încercați-l cu „Urim și Tumim”, iar dacă vi se răspunde în mod supranatural, înseamnă că acele cuvinte sunt adevărate și trebuie să le credeți. Făgăduințele Bibliei sunt „Urim și Tumim” ale lui Dumnezeu. Dacă un predicator propovăduiește făgăduințele Bibliei, înseamnă că este mesagerul lui

Dumnezeu, martorul Lui. Atunci trebuie să vină și supranaturalul care să întărească această dovadă, pentru că Dumnezeu își ține Cuvântul.

Noi așteptăm un Mesager, iar Acesta este Duhul Sfânt, deoarece Biblia spune, redând cuvintele lui Isus: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu voi fi cu voi până la sfârșitul veacului.”*

„Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” (Ioan 14.19; 14.12 și Matei 28.20).

Versiunea King James a Bibliei spune: *„Lucrări mai mari”* dar o traducerea bună a Bibliei ar spune: *„mai multe”*, pentru că cine ar putea face lucrări mai mari decât lucrările pe care le-a făcut Isus? El a înviat morți, a poruncit furtunii și toate celelalte.

Toată plinătatea dumnezeirii S-a întrupat într-un om: Isus Hristos. (Coloseni 2.9). Acum El este în Biserica Sa din toată lumea și face aceleași lucrări pe care le-a făcut când era pe pământ, numai că acum sunt în număr mai mare.

„Lucrările pe care le fac Eu le veți face și voi; ba chiar mai multe decât acestea pentru că Mă voi întoarce în Stâlpul de Foc în care eram înainte de a locui pe pământ în trup de carne. Voi dovedi că sunt viu, prin aceleași lucrări pe care le-am făcut când am fost pe pământ.” (parafrizare).

Sigur că da. Când era aici, Isus a zis: *„Am venit de la Dumnezeu și la Dumnezeu Mă duc.”* (Ioan 3.3). Este adevărat? Sigur că da.

Oamenii îl ironizau pentru că nu avea nici cincizeci de ani și spunea că l-a văzut pe Avraam, dar El le-a răspuns:

„Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte să se nască Avraam, sunt Eu.” (Ioan 5.58). El era Stâlpul de Foc ce i s-a arătat lui Moise, după făgăduințele Scripturii, același „Eu sunt”. Nu „Eu eram” sau „Eu voi fi”, ci „Eu sunt”, întotdeauna Același ieri, azi și în veci.

„Eu sunt” a venit printre noi într-un trup de carne pe care L-a creat ca să fie propriul Său Fiu, și a îngăduit ca acest trup să fie răstignit și despărțit de Dumnezeu pentru ca noi să putem primi mântuirea și să ne putem întoarce în grădina Edenului. El a locuit printre noi, a mâncat ca și noi, a dormit ca și noi, a umblat ca și noi, și a

semănat cu noi. El S-a așezat în locul nostru pentru ca noi să putem ajunge în locul unde este El, împreună moștenitori ai Împărăției.

El făcea semne și minuni pentru că era însoțit de Stâlpul de Foc. De altfel, El însuși a mărturisit: *„Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl Meu, care locuiește în Mine, căci adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl face și Fiul întocmai. Tatăl Meu lucrează până acum, și Eu de asemenea lucrez.”* (Ioan 5.19,17).

El a murit și a înviat a treia zi. La puțin timp după aceea, un evreu bine îmbrăcat umbla purtând în buzunar aprobarea marilor preoți, ca să prigonească pe toți creștinii care primeau calea lui Isus.

Și iată că într-o zi, pe când se afla în drum spre Damasc, în jurul lui a strălucit o lumină din cer și el a căzut la pământ.

Privind în sus, a văzut Stâlpul de Foc și a auzit un glas care zicea: *„Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?”* (Fapte 9.4).

„Cine ești Tu, Doamne? Cine este acest Stâlp de Foc?” a întrebat Saul.

Ce spusese Isus? *„Eu am venit de la Dumnezeu și la Dumnezeu Mă duc,”* este adevărat?

Și acea Voce a spus: *„Eu sunt Isus pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.”*

Prorocul a spus că va fi o ploaie timpurie și una târzie, iar la sfârșit vor fi împreună – și ploaia timpurie și ploaia târzie -, o trezire ce va cuprinde întreaga lume, de la un capăt la altul, iar Biserica celor aleși va face semne mari și minuni.

Daniel a spus că în ziua aceea, oamenii care-l vor cunoaște pe Dumnezeul lor vor face „mari isprăvi.” (Daniel 11.32). Aceasta este exact ziua în care trăim noi.

Ochiul mecanic al aparatului de fotografiat ne arată același Stâlp de Foc ce i-a călăuzit pe copiii lui Israel în pustie.

În cazul acesta, ori face aceleași lucrări pe care le făcea când era cu Isus, ori înseamnă că nu este același Stâlp de Foc. Dar dacă face aceleași lucrări și totul este dovedit cu Scriptura, atunci cum puteți să vă îndoiiți?

„Plecăciune ție, Maria, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Binecuvântată ești tu între femei.”

O, plecăciune ție, Biserică! Binecuvântată ești tu între oameni, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu. Ai avut credința necesară pentru a primi Viața veșnică și Dumnezeu ți-a dat botezul Duhului Sfânt. Într-adevăr, Mesagerul acestor zile trebuie să vină de la Dumnezeu și El este chiar Duhul Sfânt.

Maria a înțeles că totul era în conformitate cu Scriptura. Ea nu a zis: „Mă voi duce să văd ce spune doctorul în teologie Cutare.” Ea nu s-a dus să ceară părerea rabinului și nici a altcuiva, ci știți ce a zis? *„Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!”* (Luca 1.38).

Ea știa că acelea erau cuvintele lui Dumnezeu și că acel Trimis era Trimisul lui Dumnezeu, Îngerul lui Dumnezeu, pentru că era credincios Cuvântului lui Dumnezeu. Amin.

„Iată, roaba Domnului”, a zis ea. *„Dar cum se va face lucrul acesta?”*

Îngerul i-a răspuns: *„Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”* (v. 35).

Cu alte cuvinte, răspunsul ei a fost: „Iată-mă. Nu știu cum se poate întâmpla așa ceva, dar nu contează! Ceea ce mi-ai spus concordă cu Scriptura, de aceea cred și primesc.”

Ea a început să-L laude pe Domnul înainte de-a simți viața în pânțele, înainte de orice alt semn. Ea nu mai avea nevoie de semne. Avea Cuvântul Domnului, așa că nu mai voia nimic în plus. Amin. Îmi place aceasta.

La fel s-a întâmplat și cu Moise. De îndată ce s-a întâlnit cu Dumnezeu și a văzut că totul era după spusele Scripturii, a și pornit către Egipt.

Când Maria a înțeles că totul venea de la Dumnezeu, a început să mărturisească ceva ce nu avea nici o dovadă materială pentru ceilalți. În plus, ea mărturisea ceva ce nu se mai întâmplase niciodată înainte.

Slăvit să fie Domnul! Niciodată nu se mai pomenise ca o fecioară să rămână însărcinată. Dar ea avea Cuvântul Îngerului și știa că acel cuvânt era o făgăduință

a Scripturii.

Dumnezeu a ales-o pentru că era smerită și umilă, și așa a rămas, numai că în plus, acum era fericită. Ea a pornit imediat să spună tuturor că va avea un copil, deși nu se vedea încă nici un semn de sarcină. Maria n-a așteptat să vadă ce se întâmplă și apoi să spună oamenilor. Nu, nu! O, Doamne, dă-ne mai mulți oameni de felul acesta!

Acest oraș, ca și întreaga lume, are nevoie de astfel de femei care să creadă Cuvântul lui Dumnezeu și să se bucure înainte de-a avea vreo dovadă.

Ce mai puteți spune voi, care sunteți în scaune cu rotile, aveți boli de inimă sau altfel de boli? Ce mai puteți spune acum, când Dumnezeu este atât de aproape? Voi știți că aceasta este Cuvântul Domnului, făgăduința Lui.

Voi spuneți: „Frate Branham dacă ai veni să-ți pui mâinile peste mine...” Nu de aceasta aveți nevoie, pentru că *„El a fost străpuns deja pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”* (Isaia 53. 5).

Totul este la timpul trecut. Nu trebuie decât să-L primiți și să vă bucurați.

Spuneți: „Îți mulțumesc, Doamne. Acum înțeleg. Domnul să fie slăvit, căci sunt vindecat. Nu mă interesează ce spun ceilalți, și nu mă interesează ce simt. Eu știu că sunt vindecat.” Așa ar trebui să spună fiecare om.

Aceasta a fost purtarea pe care a dorit-o întotdeauna Dumnezeu.

Faptul că Maria L-a crezut pe Dumnezeu pe Cuvânt a schimbat tot cursul natural al vieții ei, și același lucru se va întâmpla și cu tine. Sigur că da.

Pe tine, păcătosule, te va spăla și te va face alb ca zăpada. Pe tine, suspiciosule, te va face unul dintre noi. Sigur că da.

Pe tine, bolnavule, te va vindeca. Pe tine, care te îndrepti către iad, te va întoarce din drum și îți va arăta calea spre cer. Credeți-L pe Dumnezeu pe Cuvânt și bucurați-vă!

Trimisul Domnului este aici, Duhul Sfânt lucrează printre oameni și îi îmbracă cu ungera Lui. Dacă nu sunteți de aici, să știți că ceea ce se întâmplă cu acești

oameni este făgăduința prorocului Ioel, despre care a vorbit și Petru în ziua Cincizecimii.

Aș vrea să mai adaug ceva. Dacă nu este aceasta, atunci voi aștepta până când va veni. Dar eu cred că a și venit. Este același lucru care a fost și atunci. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

Maria n-a mai stat pe gânduri. N-o interesa ce puteau spune ceilalți; ea văzuse un înger, îi auzise glasul și știa că tot ceea ce-i spusese era adevărat, pentru că avea mărturia Scripturii. El i-a promis o binecuvântare, iar ea a crezut fără să mai stea pe gânduri. Știa că totul se va întâmpla întocmai.

Când treci prin asemenea împrejurări, nu poți să stai liniștit și să nu spui la nimeni.

Îngerul i-a mai spus Mariei că verișoara ei, Elisabeta, care locuia sus, în ținutul deluros al Iudeii, urma să aibă și ea un copil. Deși avea 70 de ani, era deja însărcinată în luna a șasea, dar trupul micuțului Ioan era lipsit de viață, de aceea, părinții lui erau tare îngrijorați.

Zaharia, bărbatul Elisavetei, era preot. Cu șase luni înainte de a se întâmpla aceste lucruri el era la templu.

Dumnezeu lucrează în mijlocul oamenilor smeriți. Pe când Zaharia ardea tămâie în templu, la altar, i s-a arătat arhanghelul Gavril. Când a privit în partea dreaptă a altarului, l-a văzut acolo. Poate vă întrebați de ce îi aduc întotdeauna pe oameni în partea dreaptă? Pentru că aici stă El.

Îngerul i-a spus lui Zaharia că după ce se vor împlini zilele slujbei lui, va merge acasă și nevasta lui îi va aduce pe lume un copil de parte bărbătească. Dar preotul a pus la îndoială acest Cuvânt, în ciuda faptului că avea în Biblie multe exemple asemănătoare: al Sarei, al Anei, etc.

Ce mare diferență între acel învățător de seminar, cu cunoștințe de filozofie și tânăra fecioară! Ea n-a mai pus întrebări, ci a zis: „*lată, roaba Domnului!*” Ea L-a crezut pe Dumnezeu pe Cuvânt și n-a mai avut nevoie de altceva. Dar Zaharia n-a putut să creadă!

Îngerul i-a zis: „*Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu și am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți aduc această veste bună.*” (Luca 1.19). El știa bine ce vorbea.

„Iată că vei fi mut și nu vei putea vorbi, până în ziua când se vor întâmpla aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor întâmpla la vremea lor.” (v.20).

După aceea, s-a dus acasă și soția lui a rămas însărcinată și s-a ținut ascunsă timp de cinci luni.

„Ce minunat!” se gândea Maria. „Voi avea un copilăș, și la fel Elisabeta, verișoara mea! Nu pot să țin doar pentru mine ceea ce mi-a spus îngerul, așa că voi merge imediat să-i spun și ei..”

Și a pornit la drum prin ținutul deluros, mergând cât putea de repede. Îmi imaginez cum îi strălucea fața și cum îi fâlfâia părul în vânt. Avea cam 18 ani.

Elisabeta stătea ascunsă. Într-un fel îmi place aceasta pentru că, după părerea mea, este o mare rușine ca femeile însărcinate să iasă pe stradă în pantaloni scurți. Priveliștea este jalnică, îngrozitoare. Poate n-ar trebui să spun aceste lucruri. Dacă vă jignesc, iertați-mă, dar dacă nu mă ascultați pe mine, care sunt fratele vostru, ascultați-l măcar pe medic.

Așadar, de când rămăsese însărcinată, Elisabeta stătea ascunsă. Mi-o imaginez croșetând botoșei și pregătind scutecele. Se temea puțin, pentru că se gândea la vârsta ei înaintată.

Biblia spune că Zaharia și Elisabeta erau oameni drepecți, care țineau la poruncile lui Dumnezeu. Iată unde apar îngerii: în familiile de oameni drepecți, pe care Dumnezeu îi poate folosi în lucrarea Sa.

Îmi închipui că ședea la fereastră și croșeta, când a auzit afară zgomot de pași. S-a ridicat, s-a uitat pe geam și și-a zis:

„Pare a fi Maria, verișoara mea. Ce față strălucitoare are! A crescut. A ajuns o femeie tânără. Am auzit că vrea să se căsătorească.” Elisabeta și-a pus o haină pe umeri și a alergat în întâmpinarea ei.

Pe vremea aceea, femeile nu erau ca acum. Ele își ieșeau în întâmpinare una la cealaltă și se îmbrățișau cu dragoste. Îmi place acest fel de prietenie. Vouă, nu? Dar detest această nouă versiune a prieteniei din anii '60. Voi, care sunteți din sud nu o simțiți prea tare, dar să vedeți cum este în celelalte ținuturi!

Acum câțva timp am fost la unchiul meu, la New York. El a locuit în aceeași casă timp de douăzeci de ani și când l-am întrebat cine locuiește la ușa vecină, mi-a răspuns: „Nu știu”.

Atunci i-am zis: „Tu ai căzut din har!”

„De cât timp stă omul acela aici?”

„L-am găsit aici când m-am mutat”, a răspuns el.

Am ajuns să nu știm că vecinii noștri au murit, până nu aflăm din ziar. Așa este. Oamenii nu mai sunt prietenoși.

Mai demult, fratele Moore, fratele Bown și cu mine, ne-am dus în Florida, la un băiețel pe nume David. Acolo ni s-a dat un teren pentru adunare.

Fratele Hukstra a venit și mi-a zis:

„Ducea vrea să te vadă.

„Cine?” am întrebat eu.

„Ducea.”

„Cine este această „ducesă”?”

„Femeia care deține toate aceste proprietăți,” mi-a răspuns el. „E foarte bogată.”

„Nu pot să mă duc”, am răspuns, „deoarece sunt așteptat de o mulțime de bolnavi”.

„Bine a zis el, dar ea este ducea!”

„Aceasta n-o face cu nimic mai presus de ceilalți,” am răspuns.

O chemaseră acolo, când am ieșit. Dacă voi considerați că-mi bat joc de acea femeie, Domnul să mă ierte, pentru că nu fac aceasta. Dar bijuteriile pe care le avea la mâini, i-ar fi ajuns să trimită un misionar de zece ori în jurul lumii. Într-adevăr.

Avea niște așa-zisi ochelari, pe care nu îi purta pe nas, ci și-i ținea în fața ochilor cu un bețigaș care pornea din ramă. Era o femeie înaltă și grasă.

Eu am ieșit și am spus:

„Nu am vreme să stau de vorbă cu ea. Dacă aș mai avea puțin timp, m-aș duce la bolnavii de acolo.”

„Bine,” au zis cei din jurul meu, „dar ți-a închiriat terenul”.

„Da, i-a dat terenul lui David, iar noi apreciem foarte mult aceasta. Ea nu are nici o problemă, așa că lăsați-mă să mă duc la oamenii aceia bolnavi.”

Au insistat să stau de vorbă cu ea și ne-am întâlnit la ieșire.

„Sunteți doctorul Branham?” m-a întrebat.

„Nu, doamnă. Eu sunt fratele Branham.”

După cum știți, prin asemenea ochelari nu ți-ai vedea prea bine nici propria mână, așa că privind pe deasupra lor, ea mi-a zis:

„Coborâți aici și îmi voi aminti și data viitoare când ne vom întâlni, cine sunteți. Ei bine, doctore Branham, sunt foarte încântată.”

M-am uitat la mâna pe care mi-o întindea și ca să nu par nepoliticos, am dat mâna cu ea, apoi i-am zis: „Coborâți aici și îmi voi aminti data viitoare când ne vom mai întâlni, cine sunteți.”

Îmi plac lucrurile făcute din suflet.

Paul Rader, omul care a scris cântarea „Crede numai” mi-a povestit că într-o dimineață a avut o neînțelegere cu soția sa. El citea ziarul, iar ea i-a zis:

„Paul, dă-mi te rog, niște bani.”

„Nu am,” i-a răspuns el, după care au urmat câteva replici din partea amândurora. El și-a dat seama că o jignise, și își zicea:

„Dacă așa puțin îi trebuie ca să se bosumfle, n-are decât să stea bosumflată!” Știți că noi gândim așa uneori.

Îmi spunea că de fiecare dată când pleca, ea îl conducea până la ușa și îl săruta. El mergea la poartă, de unde privea înapoi și îi făcea cu mâna, iar ea îi răspundea.

În dimineața cu pricina, pe când se ducea să-și ia pălăria, se gândea: „Lasă că îi trece ei...” după care a sărutat-o și a plecat. Când a ajuns la poartă, s-a întors și a privit la ușă. Ea era acolo. I-a făcut cu mâna iar ea a făcut la fel.

Mergând însă pe stradă, a început să-l sâcâie un gând: „Ai greșit, Paul!” (Acum el este în slavă). Acest gând nu-i dădea pace deloc: „Ai greșit Dacă astăzi i se întâmplă ceva și n-ai s-o mai vezi niciodată pe pământ?”

Gândul îl supăra din ce în ce mai tare, până când s-a oprit și a zis: „Iartă-mă, Doamne. Mă duc înapoi să rezolv problema.”

A alergat înapoi acasă, a dat ușa de perete și a privit în jur. Ea era după ușă și plângea cu suspine. S-a dus la ea, a luat-o în brațe și a sărutat-o fără să spună nimic, după care a plecat și a ajuns la poartă. Acolo și-a întors capul și i-a făcut cu mâna, iar ea i-a răspuns la fel ca prima dată, numai că de data aceasta gestul era făcut din inimă.

Îmi plac lucrurile pe care le faci din tot sufletul, nu din silă.

Nu demult am fost în oraș cu soția, iar o doamnă a zis:

„Bună ziua, soră Branham.

M-am întors spre ea și am atenționat-o:

„Dragă, doamna aceea a vorbit cu tine.”

„Dar i-am răspuns,” a spus ea.

„Sunt sigur că nu te-a auzit. Nu te-am auzit nici eu și eram lângă tine.

„I-am zâmbit.”

..... „Maria, în scurtă vreme voi fi mamă”, i-a zis Elisabeta.

„Da, știu,” i-a răspuns Maria, cu ochii înlăcrimați de bucurie.

„Cum adică știi?”

„Da, știu totul.”

„Dar, Maria, sunt foarte îngrijorată. Sarcina are deja șase luni și copilul nu a mișcat deloc.”

Acesta era un lucru neobișnuit, pentru că în mod obișnuit, fătul începe să miște în luna a patra, dar în cazul Elisavetei trecuseră șase luni și micuțul Ioan nu se mișcase încă.

„Sunt foarte îngrijorată, Maria.”

„Da, înțeleg, dar să-ți spun ceva. Și eu voi fi mamă.”

„Așadar, te-ai căsătorit cu Iosif?” a întrebat Elisabeta.

„Nu, nu ne-am căsătorit.”

„Cum adică? Nu v-ați căsătorit și totuși aștepți un copil?”

„Da, așa este”, a răspuns Maria.

„Arhanghelul Gavril mi s-a arătat și mi-a spus că vei avea un copil. Apoi mi-a spus că Duhul Sfânt mă va umbri și voi rămâne și eu însărcinată, ceea ce s-a și întâmplat. După spusele arhanghelului, Copilașul pe care-L voi avea, va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Mi-a spus și ce nume să-L pun: Isus.”

Parcă văd fața Elisavetei luminându-se.

„O, a strigat ea, *cum mi-a fost dat să vină la mine maica Domnului meu? Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pânțele de bucurie.*” (Luca 1.43-44).

Aș vrea să vă întreb ceva, prieteni. Dacă atunci când Numele lui Isus Hristos a fost rostit pentru prima dată de niște buze muritoare, un copil mort în pânțele mamei sale a primit viață, ce ar trebui să se întâmple când Numele Lui este chemat de o întreagă adunare născută din nou, și care spune că are Duhul Sfânt? Aleluia! Amin.

Cancerul s-ar vindeca, ochii orbilor s-ar deschide, robii ar fi eliberați și umpluți cu Duhul Sfânt, păcătoșii ar plânge pentru păcatele lor; și toate acestea în scumpul Nume al Domnului Isus.

Toată această mulțime pare că plutește! Ce lucruri mari ar putea face Domnul

acum! Trimisul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt, este în această clădire ca să aducă pace și să reflecte chipul lui Isus Hristos. Stâlpul de Foc este deasupra noastră.

Voi spuneți: „Eu nu îl văd!” Dar îl simțiți cu toții, iar un simț al trupului este la fel de bun ca și celălalt. Vederea ar putea să vă înșele mai mult decât simțirea.

Dacă nu face aceeași lucrare, înseamnă că nu este Același Duh Sfânt. Dar dacă face aceeași lucrare, înseamnă că într-adevăr este Duhul Sfânt, Același ieri, azi și în veci. Amin, credeți aceasta?

Avem printre noi vreun păcătos? Câți dintre voi doresc să spună: „Vreau să mă bucur de aceste binecuvântări cerești ale lui Dumnezeu și să stau în prezența Lui împreună cu voi!”?

Ați vrea să ridicați mâna și să spuneți:

„Roagă-te și pentru mine, frate Branham”?

Domnul să te binecuvânteze, frate.

Domnul să te binecuvânteze, frate.

Domnul să te binecuvânteze, și pe tine, de acolo, și pe tine, și pe tine. Cine vrea să mai ridice mâna? Spuneți: „Frate Branham, roagă-te pentru mine.”

Domnul să te binecuvânteze, tinere. Foarte bine.

Azi-dimineață, când m-am dus să mănânc, a venit la mine un băiețel drăguț și m-a îmbrățișat. Tatăl lui este păstor într-o biserică a „Adunărilor lui Dumnezeu”. Cred că este și el aici pe platformă.

Cu ani în urmă, acest băiețel privea cruciș, dar a fost vindecat la o adunare. Acum ochii lui sunt la fel de normali ca ai mei.

A venit și un frate să dea mâna cu mine. Mi-a spus că fetița lui avea o gușă foarte mare, dar când am fost la biserica fratelui Jack Moore, Duhul Sfânt a chemat-o și gușa a dispărut pur și simplu.

Ce înseamnă aceasta? Ce reprezintă acel Stâlp de Foc? Este Îngerul Domnului. Același care a fost în rugul aprins, Același care a fost în Isus Hristos și Același care este în seara aceasta în voi. Amin. Același puternic Domn Isus este aici.

Înainte de a ne ruga, mai este cineva care ar vrea să ridice mâna și să spună:

„Roagă-te și pentru mine, frate Branham?”

Domnul să te binecuvânteze, domnule.

Dumnezeu să te binecuvânteze. Și pe tine, băiatul din spate, și pe toți cei de lângă tine. Dumnezeu vă știe pe fiecare, unde sunteți.

Acum haideți să ne plecăm capetele o clipă. Soră, te rog cântă câteva acorduri din cântarea: „Medicul bun se apropie.”

Sunt la amvon de 31 de ani. În urmă cu 28 de ani, când eram în Fort Wayen, Indiana, în timp ce se cânta o cântare m-am rugat pentru un băiețel paralizat, și băiețelul a fost vindecat. Mi-a sărit din brațe și a alergat la mama lui. Atunci cânta la pian o fetiță. Ea s-a ridicat în picioare, cu părul despletit și a început să cânte în Duhul. Clapele pianului se mișcau singure, intonând cântarea „Medicul bun se apropie”. Sute de oameni au fost acolo și au văzut aceasta.

Acum două săptămâni, duminica, Stâlpul de Foc a apărut în fața a 300-400 de oameni în Jeffersonville. (Prima dată a fost atunci, la râu, când s-au făcut fotografii). A rămas așa timp de 15 minute, ca să-l poată vedea oamenii.

Frater, am ajuns la capătul drumului!

Tatăl nostru care ești în ceruri, venim la Tine, Piatra vie, întrucât credem că ești viu și îi răsplătești pe cei care Te caută... Te rugăm să ne faci parte din binecuvântările Tale și să-i ajuți pe oamenii aceștia. Iar tuturor celor care au ridicat mâna, împarte-le Duhul Sfânt, Trimisul pentru aceste zile din urmă.

Doamne, Tu ai făgăduit că vei turna din Duhul Tău peste orice făptură; ai făgăduit că în aceste zile din urmă vei trimite împreună ploaia timpurie și ploaia târzie, că ploaia va cădea peste tot pământul și peste câmpiile străine. Noi credem că ceasul acesta a sosit, pentru că vedem că Duhul Sfânt face aceleași lucruri ca și la început.

Te rog să-i binecuvântezi pe acești oameni scumpi, Tată. Însoțește-i pretutindeni și dă-le viața veșnică, pentru că îi încredințez pe brațul Tău, în Numele Domnului Isus. Amin.

Haideți să ne rugăm în continuare cu capetele plecate.

Medicul bun Se-apropie,

Isus cel bun.

El vorbește inimilor împovărate,

Ca să le dea putere.

Suflă peste noi Duhul Sfânt, Domne Isuse. O, vino în biserica Ta, Luceafăr de dimineață, Stâlpule de Foc. Croiește drum prin necredința care este în inimile oamenilor, în seara aceasta. Ajută-i să fie ca Maria și să-Ți simtă prezența, să știe că ești Tu și că făgăduințele Tale rămân în picioare și astăzi. Tu ai făgăduit că ne-ai vindecat deja pe toți, prin rănile Tale și ai fost zdrobit pentru fărădelegile noastre. Dă-ne aceste lucruri, Tată, pentru că ne-am pus nădejdea în Tine, în Numele lui Hristos. Amin.

Veți vedea imediat ce are să se întâmple. Haideți să ne ridicăm încet capetele. Vă rog să stați liniștiți. Câți bolnavi sunt fără număr de rugăciune? Ridicați-vă mâinile către Dumnezeu, ca să vă vindece. Orice lucru are nevoie de trei mărturii. Așa spune Biblia, este adevărat? Deci, dacă v-am propovăduit Adevărul lui Dumnezeu, El este dator să-l legitimeze.

Avem multe numere de rugăciune, dar nu le vom striga. Vreau să știți că nu de ele depinde vindecarea voastră. Întrebați-i pe păstori. Întrebați-i pe frații care merg cu mine pretutindeni.

Se întâmplă să mergem pe drum și să spun: „Stați puțin! La cotitura următoare se va întâmpla cutare lucru. Ne vom întâlni cu un om care ne va spune încotro s-o apucăm, iar când vom ajunge acolo, se va întâmpla asta și asta.”

Desigur. Aceste lucruri nu dau greș niciodată. Nu pot da greș pentru că vin de la Dumnezeu. Cu ce scop? Ca să dovedească faptul că El este Același. Nu sunt eu, ci este El.

Nu văd în fața mea nici o persoană cunoscută, în afară de aceste două fetițe. Cred că sunt fiicele fratelui Evans, este adevărat? Ele sunt singurele persoane pe care le cunosc. M-am uitat bine să văd pe cineva cunoscut, dar nu sunt decât ele. Mai devreme l-am văzut undeva și pe fratele Evans. A, da! Uite-l acolo și pe fratele

Dauch, un prieten de-al meu din Ohio, fratele Bill Dauch împreună cu sora Dauch. Iată-o și pe sora Evans. Unde este fratele Welch? Da, este acolo în spate. În ordine.

Ridicați mâinile ca să știe toți cine sunteți. Dacă mai este cineva care mă cunoaște și care știe că îl cunosc și eu, să ridice mâna. Bine.

Bolnavii care știu că nu îi cunosc, să ridice mâna. Haideți, ridicați mâna. Sunt pretutindeni.

Biblia spune să la început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup. Cuvântul pe care L-a vorbit Dumnezeu, S-a făcut trup. Știți că până și țărâna pe care călcați este descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu? Dacă n-ar fi așa, de unde a apărut ea? El a făcut lucrurile care se văd, din lucruri care nu se văd, prin rostirea Cuvântului Său.

A zis: „Să fie...” și a fost, pentru că El este Creatorul.

Așadar, scaunul pe care stați este Cuvântul lui Dumnezeu. Pământul pe care este așezată această podea este Cuvântul lui Dumnezeu. Și atunci, de ce nu poate inima voastră să se lepede de orice îndoială? Trebuie să faceți aceasta.

„Cuvântul lui Dumnezeu...(care este Isus).. este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii.” (Evrei 14. 12). Este adevărat?

Când Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi ca Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, o femeie s-a atins de haina Lui prin credință. Cu toate că El nu a simțit aceste lucru în mod fizic, S-a întors și a întrebat: *„Cine s-a atins de Mine?”* (Luca 8.45).

Până și Petru L-a muștră, spunând: *„Noroadete Te împresoară și Te îmbulzesc și Tu mai întrebi: „Cine s-a atins de Mine?”*

Dar Isus a răspuns: *„S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit o putere din Mine.”* Apoi a privit în jur, prin mulțime, a văzut-o pe femeie, i-a vorbit despre boala ei și i-a spus că credința ei a mântuit-o; și a fost vindecată. Isus nu a spus că El ar fi vindecat-o, ci a zis doar: *„Credința ta te-a mântuit.”* Înțelegeți?

Biblia spune că Isus este Același ieri, zis și în veci, iar epistola către Evrei spune că

noi avem un Mare Preot care are milă de slăbiciunile noastre (Evrei 4.15). Prin urmare, dacă El este Același ieri, azi și în veci, același Mare Preot, iar voi Îl atingeți prin credință, trebuie să răspundă în același fel. Trebuie să procedeze la fel și a doua oară, pentru că dacă nu o face, înseamnă că prima dată a greșit. El S-a descoperit și iudeilor și samaritenilor ca fiind Mesia, prin faptul că le spunea lucrurile ascunse ale inimii, cine erau, de unde veneau și așa mai departe.

Câți dintre voi știu că acesta era felul în care Se descoperea? Câți dintre voi știu că acesta este adevărul biblic? Dacă așa S-a descoperit iudeilor și samaritenilor, în același fel trebuie să Se descopere și neamurilor, altfel, ar însemna că prima dată S-a descoperit în mod greșit. Înțelegeți ce vreau să spun?

Toți cei care credeți aceasta, ridicați mâna și spuneți: „Eu cred că El a făgăduit acest lucru pentru mine.” Mulțumesc. Asta este.

Vă mai amintiți ce a spus Îngerul? „Dacă poți să-i faci pe oameni să creadă...” Vedeți? Nu este vorba de a mă crede pe mine, căci El este totul; este vorba de a crede că El m-a trimis la voi.

Acum rugați-vă și atingeți veșmântul Marelui Preot, iar dacă El va vorbi prin mine, veți putea judeca singuri dacă ceea ce vă va spune este adevărat sau nu. Voi veți fi judecătorii.

Eu sunt un om ca și voi, de aceea, luați-vă privirea de la mine și spuneți: „Doamne Isuse, am nevoie de ajutorul Tău.” Nu încercați să forțați lucrurile, căci așa nu veți ajunge nicăieri. Relaxați-vă și spuneți: „Doamne, eu cred. În mintea mea nu există nici o îndoială. Omul acesta nu mă cunoaște și sunt departe de el. Eu cred în Tine, Doamne. Dacă vei îngădui să mă ating de veșmântul Tău și îmi vei vorbi prin omul acesta, voi ști că nu fratele Branham vorbește, pentru că el nu mă cunoaște. El nu știe cine sunt, ce am făcut sau ce voi face, dar Tu știi. Așa că, dacă îmi va spune ceva, voi ști că Tu ești Cel care-mi vorbește. Voi cunoaște și voi crede aceasta pentru că Tu îl călăuzești. Știu că Tu îmi vorbești prin el.”

Credeți aceste lucruri? Câți dintre voi ar crede, dacă le-ar vedea cu ochii lor? Nu undeva în spate, în vreo încăpere întunecoasă, ci chiar aici, în fața tuturor, așa cum făcea și Domnul nostru. Nu avem nici un secret, totul este pe față; doar că este numai pentru cei credincioși. Acum rugați-vă.

Probabil că m-am înșelat. Am crezut că era undeva, aici, dar se pare că nu a fost.

Voi urmări Lumina. Cei din partea aceasta ați ridicat mâna în semn că sunteți bolnavi și că nu mă cunoașteți?

Acum El este chiar aici. Cei care ați văzut fotografiile, gândiți-vă că ochiul mecanic al aparatului de fotografiat L-a văzut înaintea multor oameni. Dacă ați muri în această noapte, dacă aceasta a fost ultima zi pe pământ, să știți că mărturia mea este adevărată. Ochiul mecanic al aparatului de fotografiat a dovedit-o de 7-8 ori, în diferite țări. Este adevărat?

Biserica din toată lumea știa aceasta.

Am spus adevărul, pentru că am vorbit despre Domnul. De data aceasta, El o va dovedi din nou. Nu mă tem că m-ar putea acuza, pentru că n-am mărturisit despre mine, ci despre El.

Acum, fiți foarte atenți și credeți.

Voi spuneți: „Ce mai aștepți, frate Branham?” Îl aștept pe El. Dacă El nu-mi mai vorbește, nu pot face nimic. Asta este. Este nevoie de credință ca să se poată întâmpla ceva.

Poate nu este voia Lui să facem aceasta. În cazul acesta, câți dintre voi au numere de rugăciune? Aveți toți? 1,2,3,4,5,6,7,8. Au mai rămas vreo 8-9 numere de rugăciune.

Dacă El nu mă cheamă, vom striga numerele. Îmi place când se fac vindecări fără numere de rugăciune, ca să vedeți că ele nu au nici o legătură cu vindecarea.

Doamne, Te rugăm să ne ajuți în seara aceasta, căci am venit aici cu credința că vei lucra. Dă-mi Duhul Tău, Tată, spre slava Ta. Te rog aceasta, în Numele lui Isus. Amin.

Iată că El a răspuns. Îți mulțumesc, Doamne.

Crezi că Domnul te va vindeca de hernie? Foarte bine, primește vindecarea. Ridică mâna, doamnă. În ordine. Ai număr de rugăciune? Nu. Nici nu ai nevoie de el.

Nu am văzut-o niciodată pe femeia aceasta. Suntem străini unul față de celălalt, soră dragă? Eu nu te cunosc. Dacă este adevărat, ridică mâna ca să poată vedea și cei prezenți în sală. Este adevărat că ai avut hernie? Este adevărat că te rugai

pentru aceasta? Am simțit duhul tău. Te rugai Domnului Isus și-l spunea: „Aș vrea să fiu aceea”, este adevărat? Fă semn cu mâna ca să poată vedea toți.

Cum aș fi putut să știu că ea se ruga, și cum aș fi putut să știu ce cuvinte a folosit? Nu înțelegeți? Hristos face aceasta.

Este aici o doamnă care și-a schimbat locul. Vrei să fii eliberată de boala de inimă, soră? Nu este nevoie să vii aici, sus. Vrei să scapi de boala de inimă? Bine. Ridică mâna și spune: „Primesc vindecarea!” Bine.

Du-te acasă. Boala de inimă te-a părăsit. Isus Hristos te-a vindecat.

Doamna din spatele tău are o boală femeiască. Ridică-te în picioare dacă este adevărat. Ai număr de rugăciune? Da, ai. Nu am vrut să strig. Este în ordine. Du-te acasă.

Tu ai probleme cu ochii, nu-i așa? Este din ce în ce mai rău. Fă semn cu mâna, dacă este adevărat. Nu o spun pentru că porți ochelari. Starea ochilor tăi se înrăutățește tot mai mult. Ei bine, de acum încolo nu vei mai fi așa. Isus Hristos te vindecă.

Cine știe ce ar putea spune oamenii, văzând că ai număr de rugăciune... Doamna de lângă tine are gușă. Crezi că Isus Hristos te va vindeca? Dacă vei crede, această boală va pleca de la tine. În ordine.

Dacă crezi că sunt prorocul Domnului, puneți mâinile peste doamna care plânge alături. Îngerul Domnului este deasupra ei. Ea are probleme cu capul. Dacă este adevărat, ridică-te în picioare. Tu, cu baticul pe cap. Isus Hristos te vindecă. Du-te acasă și fii sănătoasă.

Credeți în El? Este adevărat că tot ce face acest Înger, este conform Scripturii? Acum El este acolo, în spate. Acolo este un bărbat cu soția lui. Ea are diabet, iar el artrită. O, dacă aș putea să-i fac să înțeleagă! Ajută-mă, Doamne! Ridicați-vă în picioare, domnule și doamnă Wilkerson, căci Isus Hristos vă vindecă. Duceți-vă acasă și fiți sănătoși, căci Isus Hristos vă vindecă.

Pe cine au atins ei? Credeți că îngerul care stă în fața noastră este Îngerul Domnului? Nu eu fac aceste lucruri. Eu nu îi cunosc pe oameni. Eu mărturisesc că nu ne cunoaștem, iar ei mărturisesc același lucru, așa că Cel care face aceasta trebuie să fie Îngerul Domnului. El face totul conform Scripturii. Aceste lucruri sunt

exact ceea ce a spus Isus că se va întâmpla pe pământ, înainte ca lumea să fie arsă asemeni Sodomei. Amin.

Să vedem...doamna aceea din colț. O clipă! Nu doamna care stă în picioare, ci aceea care stă jos. Am văzut un copil și pe doamna care stă jos și suferă de hemoroizi. Acea este fetița ei și suferă de astm. Aceasta este, „Așa vorbește Domnul”! Ridicați-vă în picioare și primiți vindecarea. Isus Hristos vă vindecă.

Dacă sunt un străin pentru voi, ridicați-vă mâinile și faceți un semn. În ordine. Du-te acasă, micuțo! Totul s-a sfârșit! Vei fi sănătoasă.

Credeți acum? Uite, aici! Uite, aici! Nu vezi, frate Jack? Omul acesta suferă de hernie. Așa este. El nu este de aici, ci vine dintr-un oraș numit Orange. Așa este. Numele lui este Sack, este adevărat, domnule? Dacă sunt un străin pentru tine, fă semn cu mâinile. Stăteai acolo și spuneai: „O, Doamne, și eu!” Este adevărat? Fă semn cu mâna.

O, Doamne, cum de oamenii aceștia nu pot înțelege? Poruncesc tuturor bolnavilor de aici să se ridice în picioare și să primească vindecarea în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Ridicați-vă și nu vă temeți! Credeți în El din toată inima. Amin.

- Amin -